

Arrest

nr. 76 143 van 29 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 22 december 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 september 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 november 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 december 2011 met referentienummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. FRERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster, van Kazachse nationaliteit, dient op 27 januari 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 26 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

(...)

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beroept zich op haar verblijf bij haar tante, mevrouw T., waar ze van afhankelijk is sinds het overlijden van haar ouders en bij wie ze verblijft sinds 26 december 2009. Echter, betrokkene legt geen bewijs van verwantschap met deze vermeende tante voor. Betrokkene stelt dat deze persoon de enige vrouw is die bereid is met veel liefde voor haar te zorgen. Ze legt hier echter evenmin bewijzen van voor (enkel een verblijfstitel van mevrouw T.). Deze elementen werden bijgevolg niet aanvaard als buitengewone omstandigheden. De aanvraag kan in het land van herkomst ingediend worden.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonbaar dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene beweert ook dat ze niemand meer heeft in het land van herkomst om op terug te vallen. Ze legt hier echter geen bewijzen van voor. Het feit dat haar ouders zijn overleden, is op zich nog geen bewijs dat ze niemand meer heeft om op terug te vallen, in geval van een (tijdelijke) terugkeer. Dit element werd evenmin aanvaard als een buitengewone omstandigheid.

De elementen van integratie (het feit dat betrokkene sociale bindingen heeft en bereid zou zijn Nederlands te leren) behoren tot de gegrondheid, en worden in deze fase niet behandeld.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid en er geen sprake is van enige manifeste fraude, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30(dertig) dagen na kennisgeving.

Reden van de maatregel:

Betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.

(...)

Op 23 november 2011 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“EERSTE MIDDEL : Schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van artikel 8 en 62 van de Vreemdelingenwet.

1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.”

Aanvankelijk volstond voor bepaalde verwijderingsmaatregelen een loutere motivering door verwijzing. Zo vermeldt artikel 8 van de Vreemdelingenwet dat het bevel om het grondgebied te verlaten, om als voldoende gemotiveerd te worden beschouwd, enkel moet verwijzen naar de specifieke bepaling in artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig

deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.⁴

Aangezien de Wet Motivering Bestuurshandelingen ook toepasselijk is in het domein van het vreemdelingenrecht, moet de Dienst Vreemdelingenzaken de feitelijke gegevens vermelden waarom zij meent één van de criteria in artikel 7 te kunnen inroepen. Het doel van de Wet Motivering Bestuurshandelingen bestaat er immers in de betrokkene in kennis te stellen van de motieven van de handeling opdat hij met een kennis van zaken een verweer kan organiseren met de middelen die het recht hem aanreikt.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de formele motiveringsplicht

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. De motivering is vaag en tevens ontbreken de feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing.

Daarnaast is de motivering stereotiep en gestandaardiseerd. De summier gegeven motivering in de beslissing, kan van toepassing zijn op iedere persoon die een dergelijke beslissing krijgt. Nergens blijkt dat het specifiek op haar van toepassing is. Enkel de persoonlijke gegevens van de verzoekende partij, vermeldt in de beslissing, geven hier uitsluitel over.

Daarenboven dient in casu te worden opgemerkt dat verzoekster een aanvraag heeft ingediend teneinde een verblijfsvergunning te bekomen op grond van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980.

Gelet op het feit dat het verblijfsrecht van verzoekster wordt geweigerd en de zeer verregaande gevolgen die deze beslissing met zich meebrengt is het evenredigheidsbeginsel in casu niet in acht genomen. De beslissing is extreem summier en bijgevolg niet evenredig met de gevolgen.

Verzoekster kan enkel terecht bij haar tante, die inmiddels over de Belgische nationaliteit beschikt. Verzoekster heeft precies geargumenteed dat verzoekster geen familie, buiten haar tante, noch in België, noch in Rusland heeft. Het argument van de Algemene Directie Vreemdelingenzaken dat verzoekster er nog andere familieleden in België verblijven houdt dan ook geen steek, aangezien dat precies de reden van aanvraag is.

De Algemene Directie Vreemdelingenzaken argumenteert bovendien dat het verzoek onontvankelijk is maar geeft geen motivering waarom dit zou zijn. De gegeven argumentatie heet enkel betrekking op de grond van de zaak.

Gezien de foutieve motivering omtrent deze keuze is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is, zoals hierboven reeds vermeld, zeer summier en bevat bovendien geen enkele reden waarom het verblijfsrecht van verzoekende partij wordt geweigerd. Gezien het ontbreken van enige motivering omtrent deze keuze is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en 8 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2. In haar nota repliceert de verwerende partij vooreerst dat zij niet inziet hoe artikel 8 van de vreemdelingenwet geschonden kan zijn nu de bestreden beslissing niet genomen werd in toepassing van dit artikel. Verder laat de verwerende partij gelden dat de beschouwingen in het middel over artikel 7 en artikel 8 van de vreemdelingenwet betrekking blijken te hebben op het bevel om het grondgebied te verlaten, hetwelk niet het voorwerp uitmaakt van huidige procedure.

In de nota repliceert de verwerende partij verder dat bij lezing van verzoeksters verzoekschrift blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. Op basis van deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek. De formele motiveringsplicht vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekster de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen. De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde

nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Vervolgens wijst de verwerende partij erop dat uit artikel 9 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat in lid 2 van dit wetsartikel een algemene regel is gesteld ten aanzien waarvan artikel 9*bis* zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering. Dit artikel heeft volgens de verwerende partij slechts tot doel om vreemdelingen die in hun land van herkomst of van ophoud geen diplomatieke overheid ter beschikking hebben of om een aan henzelf vreemde reden de aanvraag niet kunnen doen bij die overheid toch de gelegenheid te geven aan machtiging aan te vragen tot langdurig verblijf in België. De verwerende partij wijst erop dat de buitengewone omstandigheden niet verward mogen worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. Vooraleer te onderzoeken of er een voldoende grond is om verzoekster een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoeksters aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Verzoekster kan zich niet op een ontvankelijke wijze beroepen op artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet .

De verwerende partij is in haar nota van oordeel dat de gemachtigde van de staatssecretaris geheel terecht, gelet op de gegevens die verzoeksters concrete situatie kenmerken en binnen de haar ter zake toebedeelde bevoegdheid om de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* onontvankelijk te verklaren. De door verzoekster aangevoerde elementen kunnen hieraan geen afbreuk doen.

De verwerende partij wijst er verder op dat de motivering allerminst stereotiep is en integendeel *in concreto* ingaat op de door verzoekster in haar aanvraag aangevoerde elementen. Er wordt terdege uiteengezet om welke redenen het feit dat verzoekster bij haar tante verblijft niet wordt aanvaard als buitengewone omstandigheid. Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift tot het louter herhalen dat zij enkel nog haar tante als familie heeft maar weerlegt hiermee echter geenszins de deugdelijke motieven van de bestreden beslissing die een antwoord vormen op deze bewering.

De verwerende partij concludeert dat de gemachtigde geheel terecht, conform de terzake toepasselijke rechtsregels heeft beslist om verzoeksters aanvraag onontvankelijk te verklaren.

2.3. Vooreerst merkt de Raad op dat waar verzoekster de schending aanvoert van de artikelen 7 en 8 van de vreemdelingenwet, de bestreden beslissing de beslissing van 26 september 2011 betreft waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekster kan in het kader van deze procedure niet dienstig verwijzen naar deze artikelen die handelen over het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit onderdeel van het enig middel is aldus onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom verzoekster de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Verzoekster meent dat de motivering van de bestreden beslissing stereotiep en gestandaardiseerd is aangezien deze van toepassing kan zijn op iedere persoon die een dergelijke beslissing krijgt, nergens blijkt volgens verzoekster dat de bestreden beslissing specifiek op haar van toepassing is. Enkel de persoonlijke gegevens van verzoekster vermeld in de bestreden beslissing geven hierover uitsluitel.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst naar het feit dat verzoekster zich in haar aanvraag beroept op haar verblijf bij haar tante waar ze afhankelijk van is sinds het overlijden van haar ouders, naar het door verzoekster ingeroepen 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), naar het feit dat verzoekster beweert dat ze niemand meer heeft in het land van herkomst om op terug te vallen, naar haar elementen van integratie en naar het feit dat verzoekster verwijst naar het feit dat ze geen gevaar vormt voor de openbare orde. Na lezing van de bestreden beslissing blijkt verder dat de verwerende partij deze elementen beantwoordde. Verzoekster kan aldus niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing stereotiep en gestandaardiseerd is aangezien geantwoord werd op de individuele elementen van haar aanvraag. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Ook waar verzoekster stelt dat de bestreden beslissing extreem summier zou zijn, kan verzoekster niet worden gevolgd nu de gemachtigde van de staatssecretaris op elk door verzoekster in haar aanvraag om machtiging tot verblijf aangevoerd element, antwoordde.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone

omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister of de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekster een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoeksters aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. Bijgevolg wordt onderzocht waarom de verwerende partij de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet heeft aanvaard.

Uit verzoeksters aanvraag van 27 januari 2010 blijkt dat zij volgende elementen heeft aangehaald inzake de buitengewone omstandigheden:

“2.1 Buitengewone omstandigheden die het aanvragen van een verblijfsmachtiging met toepassing van artikel 9 bis bijzonder moeilijk maakt

A. Voorafgaandelijk

- Buitengewone omstandigheden houden geen overmacht in, standpunt dat ook verwoord werd in de Omzendbrief d.d. 09.10.97 betreffende de toepassing van art. 9 §

3 Vreemdelingenwet, zoals gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 14.11.97.

- Niet het onvoorziene of zeldzaam karakter van de feiten dient aangetoond te worden, maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene : R.v.St. nr. 60.962, 11.07.96, TVR 97, P.385.

Het is evenmin uitgesloten dat een zelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag in België wordt ingediend, kan uitmaken, als een argument om de machtiging tot verblijf te bekomen : R.v.St. 09.04.98, nr. 73.025.

Zo kan een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moeten worden, zowel vanuit het oogpunt van de "buitengewone omstandigheden", als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde : R.v.St nr. 84.658, 13.01.00.

- Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren : R.v. St. nr. 58.969, 01.04.96, TVR 97, p. 29.

- Vermits in art. 9 §3 van de wet geen criteria zijn bepaald die een leidraad vormen voor de te nemen beslissing omtrent de gevraagde machtiging tot verblijf in België, is het niet onredelijk te verwijzen naar de criteria en categorieën, vermeld in de wet van 22.12.99 betreffende de regularisatie van verblijf van sommige categorieën van vreemdelingen in België.

- De toepassing van de Omzendbrief d.d. 19.02.03, gepubliceerd in het B.S. 17.03.03, moet in die zin als onwettig worden afgewezen dat de minister in rechte niet kan bepalen, toch niet bij wege van een

gewone omzendbrief, dat die buitengewone omstandigheden niet kunnen bestaan in een "verblijf van langere duur of het feit van geïntegreerd te zijn in de Belgische samenleving", vermits het feiten betreft die een criterium volgen dat juist moet geëvalueerd worden op zijn graad van onmogelijkheid of moeilijkheid.

Deze criteria bij voorbaat uitsluiten uit het toepassingsgebied is evenzeer onwettig omdat het het respect van de motiveringsverplichting ex art. 62 Vreemdelingenwet en de uitdrukkelijke motiveringswet uitsluit.

B. In casu zijn er volgende concrete omstandigheden:

Verzoekster is op 26 december 2009 in België aangekomen. Ze is naar België gekomen omwille van het feit dat ze in haar land van herkomst, Kazachstan geen enkele familie meer heeft. Haar beide ouders zijn immers overleden. De overlijdensaktes van haar ouders worden in bijlage gevoegd (stuk 2 en 3). Haar moeder is gestorven in het jaar 2002 waardoor ze volledig op haar vader aangewezen was. Toen ook haar vader op 8 augustus 2009 het leven liet, stond verzoekster, er als jong meisje helemaal alleen voor. Ze studeerde nog waardoor ze nog geen inkomsten genereerde en zodoende niet kon instaan voor haar eigen levensonderhoud.

Hier in België woont mevrouw G.T., zij is de zus van de moeder van verzoekster en aldus de tante van verzoekster. Mevrouw T. is in het bezit van een verblijfstitel, m.n. een C. identiteitskaart voor een vreemdeling, afgeleverd op 19 mei 2009 en geldig tot 19 mei 2014 (stuk 4). Mevrouw T. is de enigste familie die verzoekster nog heeft.

Om die reden is verzoekster dan ook naar België gekomen en verblijft ze alsdusdanig bij haar tante, die voor haar zorgt en instaat voor haar levensonderhoud.

Alle elementen wijzen er aldus op dat een terugkeer van verzoekster onmogelijk is aangezien ze in haar land van herkomst niemand meer heeft om naar terug te keren. Bovendien is het van belang te vermelden dat dit voor verzoekster emotioneel zeer zwaar, te meer gezien de leeftijd van verzoekster, ze is slechts 18 jaar oud. Zij verwerkt nog steeds het overlijden van haar vader, met wie ze een zeer nauwe band had.

Hier in België is er enkel één vrouw bereid om met veel liefde voor verzoekster te zorgen en dat is haar tante. Verzoekster en tante zijn bovendien enorm aan elkaar gehecht.

Het is in casu klaar en duidelijk dat verwijdering van verzoekster is strijd is met het EVRM, in het bijzonder met het recht gebaseerd op artikel 8 van het EVRM op het gezinsleven.

Samenvattend kan men stellen dat verzoekster op dit moment samenwoont met haar tante waarmee zij een feitelijk gezin vormt en anderzijds omdat verzoekster niemand heeft om naar terug te keren in haar geboorteland. Haar beide ouders zijn immers overleden.

Men kan niet verlangen van verzoekster dat zij terug naar haar geboorteland keert om aldaar een verblijfsrecht te bekomen gelet op het feit dat zij recht heeft op een gezinsleven overeenkomstig artikel 8 EVRM en dat een tijdelijk verblijf gedurende maanden in Kazachstan dit gezinsleven onmogelijk zou maken.

Het is m.a.w. inhumain om aan verzoekster te vragen om alleen terug te keren naar haar land van herkomst teneinde een verblijfsvergunning te bekomen. Men kan ook niet verwachten dat haar tante mee verhuist om een aantal maanden in Kazachstan te verblijven.

Dat al deze feiten gecombineerd het voor verzoekster minstens bijzonder moeilijk, zo niet onmogelijk maken om de gebruikelijke procedure overeenkomstig artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet te volgen.

Verzoekster heeft immers het recht overeenkomstig artikel 8 EVRM om een gezin te vormen in België.

Verzoekster heeft aldus voldoende redenen ten gronde om in België te verblijven.

In die omstandigheden hoeft het geen betoog dat het voor verzoekster onmogelijk is om terug te keren naar haar land van herkomst teneinde daar haar aanvraag tot machtiging van verblijf in België in te dienen. De huidige aanvraag is dan ook ontvankelijk."

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1.

Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat zij enkel terecht kan bij haar tante en dat zij buiten haar tante geen familie noch in België noch in Rusland heeft. Verzoekster meent dat het argument van de bestreden beslissing dat verzoekster niet aantoonde dat er nog andere familieleden in België verblijven, geen steek houdt aangezien dat precies de reden van haar aanvraag is.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekster de overige motieven van de bestreden beslissing niet betwist zodat de Raad daar verder niet op zal ingaan.

In haar aanvraag wees verzoekster op de band met haar tante, mevrouw T.

In de bestreden beslissing wordt overwogen dat verzoekster geen bewijs van verwantschap met deze tante voorlegt noch van het feit dat deze vrouw de enige is die bereid is voor verzoekster te zorgen noch van het feit dat zij niemand meer heeft in het land van herkomst om op terug te vallen. De gemachtigde stelt tevens dat het feit dat verzoeksters ouders overleden zijn op zich nog geen bewijs vormt dat ze niemand meer heeft om op terug te vallen in geval van een tijdelijke terugkeer.

De Raad stelt vast dat verzoekster door een loutere herneming van de elementen die zij reeds aanhaalde in haar aanvraag en die werden beoordeeld door de gemachtigde van de staatssecretaris, niet aantoonde dat deze motieven kennelijk onredelijk zijn of steunen op een foutieve feitenvinding.

De omstandigheid dat verzoekster het niet eens is met de conclusie van de gemachtigde, volstaat niet om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zouden zijn. Een loutere herhaling in het verzoekschrift van de elementen inzake het feit dat zij enkel bij haar tante terecht kan en dat zij geen andere familie heeft in België of in Rusland, die reeds werden aangehaald in haar aanvraag en die reeds werden beantwoord in de bestreden beslissing, volstaat hiertoe evenmin.

In de bestreden beslissing wordt er uitdrukkelijk op gewezen dat verzoekster geen bewijs van verwantschap met mevrouw T. voorlegt. Dit strookt met de stukken van het administratief dossier en verzoekster ontkent dit niet in het verzoekschrift.

Verzoekster toont niet met concrete gegevens aan dat deze elementen in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke of op foutieve wijze werden beantwoord.

In zoverre verzoekster met deze uiteenzetting tracht een nieuwe beoordeling van haar verblijfsrecht te verkrijgen, wijst de Raad er nogmaals op dat wanneer hij als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid is ingegaan op alle door verzoekster aangehaalde elementen betreffende de buitengewone omstandigheden. Uit wat voorafgaat, blijkt dat de conclusie dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn niet kennelijk onredelijk, noch onjuist is. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Eveneens blijkt dat verzoeksters zaak op geïndividualiseerde basis werd onderzocht en er *in casu* geen sprake kan zijn van een stereotiepe of standaard motivering. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht geschonden is.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op de voorgaande analyse blijkt dat verzoekster met haar betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.

Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET